

Leto XXIII. 1925.

Št. 12. december.

BOGOLJUB



Koledar za december 1925.

Mesečna zavetnica: Marija brezmadežna (8).

Mesečni namen apostolstva molitve, določen po sv. očetu:

Vzgoja vplivnih katoličanov.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni apostol. molitve:	Češčenje presv. Rešuj. Telesa v	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Torek	Edmund	Adventni misijoni in duh, vaje		Dubrovnik
2 Sreda	Bibiana d. m.	Procvit krščanskih šol in zavodov	Boh Bistrica	Turnišče
3 Četrtek	Franc Ksaver	Bengalija (mis. dež. jug. prov. D. J.)	Lozica	Studenec Mb.
4 Petek	Barbara (l. p.)	Kraljestvo Srca J. v Sloveniji	Zagorje ob S.	"
5 Sobota	Saba op.	Škof v Skoplju. Pravoslavn	Metlika	Mb. usmilj.
6 Nedelja	2. ad. Milklavž	Strah pred mešanimi zakoni	Novo mesto	"
7 Poned.	Ambrož š.	Nadaljevanje vatik. cerkv. zbora	Mošnje	Limbuš
8 Torek	Brezm. Spoč.	Slovenska mladina in kongregacije	Lj. stolnica	Ruše
9 Sreda	Peter Furič š.	Solske sestre raznih kongregacij	Kamnik	S. Lovrenc P.
10 Četrtek	La v r. M. B.	Tiha sreča krščanskih družin	Kokra	"
11 Petek	Damaz p.	Decarna in stanovanjska stiska	Studenec	Puščava
12 Sobota	Aleksander m.	Sprava sovražnikov pred božičem	Loka, uršul.	Mb. s. Magdal.
13 Nedelja	3. ad. Lucija	Konec grešnih plesov in gostila	Dražgoše	"
14 Poned.	Spiridion op.	Odprava umazanih knjig in listov	Grahovo	"
15 Torek	Kristina d.	Odprava grešnih priložnosti doma	Zagradec	Sv. Duh O. v.
16 Sreda	† Evzebij š.	Duh pokore in samozataje	Adlešiči	Sv. Križ Mb.
17 Četrtek	Lazar š.	Spreob. versko-mrzih sorodnikov	Sorica	Selnica
18 Petek	†† Gracjan š.	Duh, poklici in svetost duhovnikov	Turjak	G. s. Kungota
19 Sobota	† Urban š.	Proglas. Slomška, Barage za blaž.	Lipoglav	S. Marieta P.
20 Nedelja	4. ad. Evgenij	Več naročn. dobrih listov za 1926	Sava	Mb. šol. sestr.
21 Poned.	Tomaž ap.	Evangeljski Prekmurci	Krašnja	S. Barbara S.
22 Torek	Demetrijs m.	Milijoni nekrščenih otrok	Ovsiše	S. Martin Vur.
23 Sreda	Viktorija d.	Dekliški red, poklici, Poverjeniki	Lj. Marjan.	S. Peter Mb.
24 Četrtek	†† Adam, Eva	Vsi, ki so še danes v smrtnih grehih	Harije	"
25 Petek	Božič Roj. J.	Vrnitev sveta h Kristusu	Vipava	Mb. frančišk.
26 Sobota	Štefan m.	Preganjani kršč. učitelji, učiteljice	Postojna	"
27 Nedelja	Janez Ev.	Raztoča ljubezen do sv. obhajila	Vrh p. Vinici	"
28 Poned.	Nedeljni otr.	Varstvo otrok pred modern. Herodi.	Rateče	Kamnica
29 Torek	Tomaž š. m.	Vse kat. slovensko časopisje	Semič	Mb. stolnica
30 Sreda	David kr.	Ljudsko blagostanje, dom in vlada	Kočana	"
31 Četrtek	Silvester p.	Hvaležn. Bogu. Ta mesec umrli	Lj. bogoslov.	"

Listnica uredništva.

Prememba uredništva. Ker je kanonik dr. Merhar z vodstvom in delom v dijaških in drugih kongregacijah trajno preobložen, sta prevzela uredniške posle dr. Ciril Potonik in Anton Čadež. — Pošiljatve, namenjene »Bogoljubu«, naj se naslove kratko: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

1926. Tem potom naznanjamo, da bo »Bogoljub« v novem letniku kot »Listek« objavljati prevod veleznanimive in poučne knjige francoskega pisatelja-konvertita Adolfa Retté: »Od satana k Bogu.« Knjigo je iz francoščine z dovoljenjem pisateljevim prevel v slovenščino gospod Andrej Kopitar. Vsebina je deloma nekoliko bolj globoka, vendar pa v celoti vsem umljiva. — Tudi bivši urednik svetnik Kalan je obljubil več razmisljanj iz svojega delokroga.

Utrinki.

Uči me trpeti!

Kajne, že sama besedica »trpeti« nam je tako neprijetna, da nas kar pretrese. Vendar je najkrajša, najzanesljivejša, najboljša pot do zveličanja, pot trpljenja. Najvišja šola (univerza) popolnosti je šola trpljenja. Zapišimo se v to šolo in bodimo marljivi slušatelji! Poslušajmo, ubogajmo, posnemajmo učitelja te šole, ki je Jezus sam! Zdihamo vedno in vedno: »Jezus moj, uči me trpeti!« In ko se naučimo prav trpeti, v duhu našega Zveličarja, potem bo vse naše trpljenje lahko in zaslužno. Zato, Jezus moj, neprenehoma Te hočem prositi: »Uči me trpeti!«

BOGO LJUB

Znamenje na nebu.

(Za 8. dec. 1925.)

Praznik Brezmadežne so v katoliški Cerkvi na zahodu najprej praznovali Španci. Španci so bili, ki so pred 300 leti (1617) sv. Cerkvi izsilili odlok, po katerem je bilo prepovedano reči: »Nauk o Marijinem brezmadežnem spočetju je zmotna.« Španci so bili tega odloka tako veseli, da so se posihmal s češčenjem te resnice pozdravljali. Prvi je pozdravil: »Zdrava Marija najčistejša.« Drugi mu je odzdravil: »Brez madeža spočeta.« Sedaj so čakali in iskali umetnika, ki bi jim z živo barvo ustvaril podobo Brezmadežne. Takrat, ko so izprosil zaželeni odlok o Brezmadežni, je bil ta umetnik šele rojen. Mali umetnik je doraščal. Slikal je in naslikal že veliko lepega, a šele ob 60letnici svojega rojstva je bil tako srečen, da je mogel Špancem in katoliški Cerkvi pokloniti sliko Brezmadežne, ki jo spremljajo angeli v nebesa. Umetnik je Murillo. Mariji, svojemu visokemu vzoru, je posvetil vso svojo moč in umetnost, svoje življenje in svojo družino. Vsi njegovi otroci so se ob Mariji, ki jim jo je s čopičem na razne načine predstavljal oče, tako vneli in vneli, da so vsi storili obljubo večnega devštva. In vsi z očetom vred so umrli v sluhu svetosti. Zares umetniška družina, ki je lepo rešila problem največje umetnosti, t. j. lepega življenja in srečne smrti.

Lepo življenje in srečna smrt je umetnost, v kateri se vadi kongregacija. Naš model je Marija Brezmadežna. Svet in satan imata tudi svoje modele, po katerih hočeta preustvariti svoje učence. Bog pa je naredil sovraštvo med Marijinim modelom in med satanovimi modeli, zakaj rekel je kači: »Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo, med tvojim in njenim zarodom. Ona ti bo glavo strla.« In ustvaril je Brezmadežno. Naš vzor in naše vojno znamenje je: Brezmadežna. Brezmadežna je naša voditeljica in zmagovalka. Zato pa Marijinemu otroku gorko bije srce, ko

vidi podobo Brezmadežne — »veliko znamenje na nebu«. Pa Marija ni samo veliko znamenje na nebu, marveč je tudi mogočno znamenje. Satan je bil še vselej osramočen in poražen pred tem znamenjem. Zgodovina priča. Satan pošlje v 5. stoletju Nestorija proti Mariji, a Brezmadežna ga zmagá na zboru v Efezu. »Poražen je sovražnik sv. Device.« Satan dvigne v 16. stoletju Luthra proti Mariji. A Marija se visoko dvigne nad njim; pričele so se Marijine kongregacije in posihmal so se še bolj vztrajno pričele izpolnjevati Marijine proroške besede: »Odslej me bodo blagrovali vsi rodovi zemlje.« Satan se je uprl Mariji z revolucijo, ki se je posebno razvnela 1830 in 1848 in šla čez vso Evropo, na Dunaj, Berlin, Prago, Monakovo, pa tudi v Rim. Življenje papežev je bilo v nevarnosti; ob njegovi strani je bil umorjen prelat Palma, enako papežev državni minister Rossi. Profesorji na vseučiliških stolicah pa so z Davidom Straussom na čelu storili še hujši atentat tudi na Marijo; zakaj, kjer trpi sinova čast, tam trpi tudi Marijina. Svet in satan sta slavila zmago na vseučiliških stolicah in v umetniških hramih. Pa glej, prikazalo se je mogočno znamenje na nebu: »Žena, obdana s solncem in luna pod njenimi nogami in na njeni glavi venec dvanajstih zvezd.« To je bilo veličastno jutro 8. decembra 1854, takrat, ko je papež Pij IX. proglasil versko resnico: Marija je brez madeža izvirnega greha spočeta. Kaj je satan dosegel za svoj upor? En poraz več. Brezmadežna mu je strla glavo. Kdo bi nas mogel premagati? Le oni, ki bi se mu posrečilo, odtrgati nas od Marije.

Pravi Marijin otrok je pripravljen tudi trpeti za Marijo; prej ali slej pride dan zmage. Marija mu je ljubeznivo znamenje na nebu. Opominja ga: »Srčno se vojskuj!« In družbenik govori: »Beži satan! Moja Mati ti bo glavo strla.« Brezmadežna je

ljubeznivo znamenje na nebu tudi ob smrti. »Umreti moram,« je dejal dijak, ki se je na velikonočnih počitnicah nevarno prehladil. »Pokličite mi gospoda!« — »Čudno, da si pri tem tako miren in vesel,« reko tovariši. — »Jaz sem Marijin družbenik, nimam strahu.« Kako bi se bal, ko je videl »ljubeznivo znamenje na nebu«. To znamenje na nebu žari tudi zate. Brezmadežna bodi tvoje veliko, tvoje močno,

tvoje ljubeznivo znamenje. Kadar se utrne zvezda tvoje mladosti, boš gledal v tem znamenju večno pomlad; kadar se utrne zvezda tvojega veselja, boš v tem znamenju našel tolažbo; kadar se utrne zvezda tvojega življenja, boš v tem znamenju našel večno življenje. Pozdravljajmo se po lepi španski navadi. Prvi: »Zdrava Marija najčistejša!« Drugi: »Brez madeža spočeta!« P. K.

Niso še izumrli ...

Ni še izumrl rod tistih, ki jih je božji Pastir imenoval lažnive preroke. Svaril je pred njimi z značilno primerom: »Varujte se lažnivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj so pa grabežljivi volkovi! Po njih sadu jih boste spoznali...« (Mat. 7, 15.) Ni izumrl ta rod lažnivih prerokov, dušnih morilcev. Še namnožil se je, čedalje več ga je, zato je božji Učenik tako svaril pred njimi. Dušni morilec postane nebrzdani človek, ki pod krinko prijateljstva spleta nevarne mreže okrog nedolžnih žrtev; dušni morilec je slikar, ki izrablja svoje zmožnosti, da z nečednimi in nenravnimi prizori razpalja strasti, podžiga hudo poželenje. Očitek dušnih morilcev si naprtijo starši, ki za nerodnosti in za grehote svojih otrok nimajo drugega, nego molk. Dušni morilci so lastniki razbrzdanih gostilnic, pivnic, beznic. V prvi vrsti pa zadene očitek božjega Zveličarja one »lažnive preroke, prihajajoče v ovčjih oblačilih«, ki na potrpežljivem popirju v obliki knjig ali pa časopisja pošiljajo med svet laž in zmoto, zaničevanje in zapostavljanje vsega verskega in cerkvenega, srd in sovraštvo do Cerkve — seveda vse zavito in zamotano v blestečo in omamno oblačilo dvoumnih in prekanjeno zavitih besed.

Seveda jih je prebito malo, dušnih morilcev in škodljivcev namreč, ki bi hoteli priznati, da so grešniki, krivičneži in zapeljivci. Ta očitek, če bi ga slišali, bi z ogorčenjem zavrgli in bi glasno ugovarjali. So pač zaslepljeni in v zlo tako zakopani, da imenujejo to, kar je črno — belo, belo pa zamenjujejo s črnim. Saj je Kristus sam napovedoval, da bo prišel čas, ko bodo nekateri imeli popolnoma zmedene pojme — brez dvoma po lastni

krivdi —. Ko je n. pr. napovedoval učenecem, da jih bo svet sovražil, je dostavil: »Spominjajte se besede, ki sem vam jo rekel: Služabnik ni večji ko njegov gospodar. Če so mene preganjali, bodo preganjali tudi vas... Toda vse to vam bodo storili zaradi mojega imena, ker ne poznajo njega, ki me je poslal. Ako bi ne bil prišel in bi jim ne bil govoril, bi ne imeli greha; tako pa za svoj greh nimajo izgovora... To sem vam povedal, da se ne pohujšate. Iz shodnic vas bodo izključevali; pride celo ura, da bo vsak, ki vas umori, menil, da služi Bogu...« (Jan. 15, 18 sq.)

Ker torej dušnih morilcev, ki potom slabega časopisja sipljejo zmote med ljudi ter s tiskano besedo zastrupljajo mlado in staro, najbrž ne bomo izmodrili in privedli do tega, da bi izpregledali — ne ostane drugega, kakor da se borimo na isti način, a s poštenim orodjem: z razširjanjem in podpiranjem zdravega tiska, dobrih časopisov, neoporečnih knjig.

Časopis je peta velesila. Tako je zatrjeval že venki Napoleon. S to velesilo se vse doseže in izvojuje. Skrb vseh poštenih krogov, družin in posameznikov bodi, da bo ta velesila v pravih rokah, v rokah takih, ki se ne bodo posluževali strupenih plinov. Vsakdo, ki ima še kaj verskega čuta, se mora zavedati, da zanemarja važno in odgovorno dolžnost, če se danes ne uvrsti med apostole dobrega tiska, krščanskega časopisja. Apostolsko delo izvršuje bodisi z dopisovanjem, ali pa vsaj z naročanjem, priporočanjem, razširjevanjem. Tudi tisti, ki z molitvijo pripomorejo do

uspeha dobremu časopisju, niso zadnji med apostoli tiska.

Kdor pa v svoji lahkomišljenosti ali trmi, ali pa morda iz neke nezmislne nadutosti, ki ji pravijo naprednost, naroča veri in Cerkvi protivne časopise, češ, da mu nič ne škodujejo, — tak človek vara samega sebe; greši zoper Boga, ker pomaga neveri in svobodomiselstvu na noge; postavlja se v nevarnost, da postane versko nebrižen in malomaren, ali pa celo izgubi vero. Gotovo pa je, da zadene ta največja nesreča njegove otroke, če jih oče na ta način pohujšuje. Izkušnja, ki ji ne more noben ugovor blizu, uči, da v takih družinah oče še nekako živi — vsaj na zunaj — s Cerkvijo, otroci se pa navadno docela izprevržejo. Žalostnih zgledov za to imamo — žal — le preveč.

Zakličimo vsem, ki si ne dajo dopovedati, kako nespametno in grešno rav-

najo, če podpirajo nekrščansko časopisje, z besedami znanega pisatelja Albana Stolz: »Na papirju in s črkami se bojujeta nebo in pekel. Z vsako desetico, ki jo daš za slab časopis, nudiš satanu aro (nakupščino) za svojo dušo.«

Blizamo se novemu letu. Če hočemo, da ne bo zmagovalo zlo; če hočemo, da se ohrani naš rod veren, Bogu in domovini zvest; če hočemo, da se ne zaseje ljuljka med pšenico — potem moramo vsi na noge, »da se slabemu tisku nasproti postavi dobro.« (Leon XIII.) Ne pozabimo znane rečenice: »Kamor satan sam ne more priti, tja pošlje slabo knjigo ali nevaren časopis.« Preprečimo in prekrizajmo delo in naporovanje satanovo in njegovih pomočnikov ter poskrbimo, da pride v vsako hišo, v vsako družino dober, krščanski časopis. »Bogoljub« je in ostane še v bodoče prvi naš prijatelj.

Skrbite za notranje veselje.

Piše dr. Janez Ev. Solnce.

Veselje je človeškemu srcu in posebno še mlademu to, — kar je solnce cvetlici. Brez ogrevajočih solčnih žarkov usahne roža in brez blagodejnega notranjega miru usiha človeško življenje. — Veselje je torej potrebno, a je tudi p o b o ž j i v o l j i. Ali ni duša naše brezmadežne Kraljice prekipevala veselja? Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju. Ali ni Jezus sam ob koncu osmerih blaženosti za zasramovane in preganjane še pridejal: »Veselite in radujte se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih!« (Mt. 5, 12.) Znamenite so besede sv. Pavla, neutrudljivega delavca in trpinca: »Veselite se vedno v Gospodu in zopet vam rečem: veselite se!«

I.

Če nas Sv. Duh sam opominja k veselju, mora gotovo kje biti, in sicer tam, kjer ga človek more doseči. A »preljubo veselje, o, kje si doma?« Tako se izprašuje dandanes vedno več ljudi. Veselja ni treba iskati daleč naokrog, veselje mora biti v t e b i s a m e m. V tvoji notranjosti morajo biti vse duševne in duševno-telesne moči tako urejene in uglašene, da se skladajo v prelep, harmoničen spev. Har-

monija notranjih sil je prva podlaga veselja in zadovoljnosti; brez te ničesar ne koristijo vsa šumna razveseljevanja in veselice; brez te notranje srčne umerjenosti ti ne koristi niti zunanje blagostanje in ne zunanja zaposlenost. V samotni uri ti bo povedal vso resnico — vse pomanjkanje srca en vzdihljaj.

Tu že vidiš, da neugnano prirejanje veselice, ni ravno ugodno znamenje jasnega veselja udeležencev. Nasprotno, kdor je gospodar pravega srčnega veselja, mu je tudi v dolinici tihotni prav prijeten dom. Če le more si ob nedeljah popoldne poišče pošteno družbo v krogu svojih drugov na mehki travi pod kakim senčnatim drevesom, a neobhodno potrebno tudi to ni. Prav dobro si prežene dolgčas tudi sam s počasnim in tehtnim čitanjem kakega dobrega poučnega časopisa ali knjige. Kogar mori dolgač in slaba volja, še ni prišel do notranjega veselja; mora se še nekoliko potruditi in vzgojiti, da mu zasije ta večno-jasni dan.

II.

Kako pa se pride do notranjega ravnotežja srca, do vedno vedrih lic in vedno prijaznih oči? O, koliko je vredna ta otroška, priprosta in obenem razumna

solnčnost srca! Kako vsi ljubijo in čislajo takega fanta in tako dekle, takega moža in ženo. Komu ni v spominu kaka pobožna, trdna teta, ki je imela za vse oči, ki je vse v red dala in toliko dobrega storila, da se je zdelo, da živi le, da drugim dela veselje. Kako si torej moreš priboriti tako koristno razpoloženje srca? Kako? Odpri srce nastežaj in bodi dovzeten za resnico. Bog pa kliče po preroku: »Dicite iusto, quoniam bene«, povejte pravičnemu, da je dobro zanj. Če je pa dobro, kdo se bo čemeril! Proč z ovirami pravega veselja, proč z napačno nezadovoljnostjo in nerazsodnimi skrbmi.

Bodi zadovoljen s svojim stanom; če boš možato in varčno gospodaril, boš povsod do nečesa prišel. Če se zgodi kaka nesreča, neprevidnost, ne rentaci takoj, češ, saj tako nič ne pomaga. Počakaj rajši en dan in potem v miru posvari nerodneža, da bo v bodoče boljši. — Če te kdo obrekuje, bodi miren. Sv. Frančišek Saleški pravi: Ljudje, ki se tako pritožujejo vsled malih obrekovanj, so veliki mehkuži; to so le majhni besedni križi, ki se v zraku razprše. Če čebela le brenči ali če vpiči, je velik razloček — kako tenka ušesca in mehko kožo ima oni, kogar že brenčanje skeli. — Bodi zadovoljen tudi v majhnih nepridipravah. Saj veš, da nekaj križa Gospodovega moraš nositi. Kako bi mogel drugače reči, da si učenec Krizanega, kako bi se mogel vaditi v potrpežljivosti, saj vendar pravi apostol Jakob: potrpežljivost je vam potrebna. V največjih preizkušnjah božjih bi ti potrpežljivost ohranila zadovoljnost srca; a v manjših, bi rekel sv. Frančišek S., je še treba ni — take velike čednosti — zadostuje malo skromnosti.

In proč tudi s prevelikimi, neplodnimi skrbmi. Ker, kdo more s svojo skrbjo dodati svoji postavi en komolec? (Mt. 6, 27). Spomni se na ono veličastno obljubo Jezusovo, ko je rekel: ne bodite v skrbih — in je potem postavil za primer ptice neba in lilije polja. To je nezmotljivo zagotovilo Boga samega, zato dajmo Bogu to čast, da zaupamo vanj. Kakor otrok časti očeta, če se čuti varnega ob njegovi strani, tako mi poveljujemo nebeškega Očeta, če govorimo: zaradi Njega bom v miru spal in počival (ps. 4.). To je edina pot do notranjega značajnega ravnovesja.

III.

Torej zadovoljnosti in zaupanja v Boga je treba. A kako se pride do teh

čednosti? Cvet so pametnega, bogoljubnega življenja. Izdatno sredstvo v ta namen je posebno izpraševanje vesti (Examen particulare) in premišljevanje (meditacija).

Posebno izpraševanje vesti obstoji v tem-le: Za daljšo dobo si vzameš eno čednost, v kateri se hočeš posebno vaditi; n. pr.: paziti hočeš, da bodo tudi zares vse tvoje molitve, dela in trpljenja Bogu na čast in Srcu Jezusovemu v spravo, kakor priporoča Apostolstvo molitve; ali gledati hočeš, da bodo vsa tvoja mala dela in opravila izvršena iz ljubezni do Boga, kakor je storila sv. Mala Terezija v svoji okrajšani poti. Že zjutraj se spomniš na to svojo odločbo in nato še čez dan petkrat, desetkrat ali še večkrat. Če boš tako modro na obresti dajal svoje molitve, pred jedjo in po jedi, angelovo češčenje, večerno in jutranjo molitev, — svoje delo v kuhinji, na njivi, pri senu, — svoje trpljenje pri lastni nerodnosti, pri hudobnosti drugih, če boš vse to iz ljubezni dajal prijatelju Jezusu in Bogu Očetu, ali boš kdaj mogel biti razdražen, čemerjen, nezadovoljen? Glej prvo izvrstno sredstvo sv. Ignacija: Na eno pazi in večkrat na dan. Kakor se moreš s tem — posebnim izpraševanjem vesti — vaditi v krasnih čednostih, tako se moreš tudi na ta način odvaditi grdih napak, razvad in pregreh.

Tudi premišljevanje je prevažno za srečno življenje. Prerok toži: »Desolatione desolata est omnis terra,« prebridka žalost pustoši vso zemljo! Zakaj? Ker ga ni, ki bi kaj pomislil v svojem srcu (Izaj.). V vseh redovih imajo za duhovno premišljevanje natančno določen čas. Vsak, pa tudi najbolj zaposlen človek v mestu in na deželi, bi mogel nekoliko premišljevati duhovne resnice. Kako? Ko greš od doma na polje, ko greš v urad se spomniš morda na evangelij zadnje nedelje; v spomin si pokličeš zadnjo pridigo, ali kak svetniški izrek. Hkrati pa pomisliš, kako prav je ono rečeno, kako tolažljiv nauk je tisto; kako si dosedaj malo uvaževal n. pr. ljubezen, ki jo ima do nas ljudi presv. Srce Jezusovo, kako hrepeneče čaka na nas, da ga obiščemo v presv. Zakramentu, da mu pripravimo bivališče v našem srcu. Če boš tako pretehtoval odstavke o Previdnosti božji, o skrbi nebeškega Očeta za nas, o neovrženi obljubi: »Karkoli boste Očeta v mojem imenu prosili, vam bo dal« (Jan. 16, 24), ali ne bo vzkliklo v tvojem srcu brezmejno zaupanje do silnega Boga!

Sv. Mala Terezija je rekla: »Do ljubega Boga nimamo nikoli preveč zaupanja.«

* * *

Porabi s temi vajami svoj čas, ki ti preostaja. Če si sam, ne zapravljaj časa s tem, da v mislih opravljaš tega ali onega, da se jeziš nad kakim dogodkom, da pre-

mlevaš stare vaške spletko in kuješ nove naklepe. Vse to pusti tvojo glavo pusto in srce prazno in umazano, ob dnevih resničnih stisk pa ne boš značaj. Porabi čas in rasti v svoji notranjosti kot junak. Zidaj dom svojega notranjega veselja

N. v. č. b.

„Največje dejanje v življenju . . .“

Dvojni jubilej, čigar predmet in središče je presv. Srce Jezusovo, smo praznovali v min. jubilejnem letu; dne 16. junija leta 1875. je posvetil papež Pij IX. vse katoliške kristjane Srcu Jezusovemu. Od tega je torej 50 let — zlat jubilej. Letos pa je 25 let — srebrni jubilej, ko je papež Leon XIII. napravil še pomenljiv korak naprej ter posvetil vse človeštvo božjemu Srcu Jezusovemu. Leon sam je označil ta pomenljiv čin kot »največje dejanje svojega življenja«. Pa je res nekaj veličastnega in previdnostnega v tem posvečenju, kajti s tem je bila potrjena svetovna misijonska naloga svete Cerkve; povabljeni so bili vsi narodi, vsi ljudje, naj pridejo h Kristusu; v tem posvečenju je izražena goreča molitev za vse ločene brate in sestre.

Papež Leon XIII. je izvršil to posvečenje na večer svojega življenja, a ne iz lastnega nagiba. Priznal je sam vpricho več škofov: »Višja volja mi ukazuje; po neki sveti, od Sv. Duha razsvetljeni duši me je Gospod k temu nagnil.«

Katera je bila ta oblagodarjena duša? Bila je redovnica Marija, rojena grofinja Droste-Vischering, ki je umrla kot prednica na Portugalskem. Prvi hip bi se človek skoraj čudil tej nenavadni okoliščini, zlasti če imamo pred očmi velikega papeža Leona XIII. Toda zavzemati se nam ni treba, kajti ta slučaj v Cerkvi božji ni edini. Saj je znano, da je bila tudi bl. Julijana iz Lüttich-a pooblaščená, naj posreduje, da se vpelje praznik presv. Reš. Telesa. Prav tako je sodelovala pozneje sv. Margareta M. Alacoque vsled razodenja, ki ga je bila deležna, pri razširjanju pobožnosti do presv. Srca Jezusovega. Enako je šla po višjem nagibu sv. Katarina Sienska k papežu Gregoriju XI., da ga je pregovorila, naj se povrne iz Avignon zopet v Rim. Tako je določil Bog

tudi v naših dneh svetoživečo redovnico, da je nasvetovala papežu, naj posveti vse človeštvo božjemu Srcu našega Zveličarja. Pa poglejmo nekoliko globlje v ta dogodek in v življenje omenjene redovnice.

Rojena je bila l. 1863. v Münstru, torej rojakinja one dežele, ki slovi po pristnem katoličanstvu. Imela je odlične starše; mati njena je bila nečakinja slovečega škofa Viljema pl. Ketteler. Mala grofica Marija Ana je bila nenavadno živahna deklica, kakor živo srebro, vendar pa dobra in pridna. Misel na redovni poklic jo je prvič obšla že v 15. letu starosti. Deset let nato je res postala redovnica. V 31. letu so jo poslali na Portugalsko, da kot prednica spravi v red neki samostan v mestu Porto. Tam je bilo življenje zanjo prava Kalvarija; toda vse je prenesla in premagala. Kot zvesta častilka presv. Srca Jezusovega je dobila od božjega Zveličarja večkrat opomin, naj njegovemu namestniku v Rimu naroči, da bo vse človeštvo posvetil Srcu Jezusovemu. Dolgo časa je v svoji ponižnosti odlašala to poslanstvo, dokler skrivnosti ni razodela svojemu spovedniku. Po dolgih poizvedovanjih je spovednik sporočil vso zadevo v Rim.

Leon XIII. je dal nato previdno preiskati vse podrobnosti tega izrednega pojava. Poročila škofov in kardinalov o označeni prednici so bila karmoč ugodna. Kljub temu se papež ni mogel odločiti, da bi ustregel naročilu. Zdaj pošlje prednica že na smrt bolna papežu še nekaj vrstic — pisanih s svinčnikom v latinščini. Na listu je bilo kratko opozorilo, kako silno se mudi, da se volji Gospodovi ugoti. Hkrati je pristavila, da so dnevi njegovega življenja že šteti, vendar jih bo Gospod še toliko podaljšal, da bo mogel posvečenje sveta še izvršiti.

Leon XIII. je čutil takrat še dovoli moči in jakosti. Prav na predvečer 90.



Murillo: Brezmadežna. (8. dec.)

rojstnega dneva se je nepričakovano pojavila na telesu Leona XIII. nevarna oteklina v debelosti oranže. Treba je bilo takoj operacije — a brez narkoze, ker bi je visoka starost ne zmogla. Zdravniki so se bali, da bi jim bolnik med operacijo ne umrl. Toda ozdravel je urno. Kako je bil papež vesel, ko je srečno preстал smrtno nevarnost, si lahko mislimo. Jasno mu je bilo, da je ta rešitev in naglo ozdravljenje prišlo od Boga. Bog sam mu je pokazal, kaj mu je storiti. Vendar je vso stvar predložil še v presoji bogoslovnim učencem.

Končno je bilo vse urejeno in papež je razposlal okrožnico, da naj se posvete božjemu presvetemu Srcu tudi narodi, ki so jih razkol in zmote, žal, odtrgali od Cerkve; da, tudi poganski rodovi. Glas

se je tresel sv. očetu ganotja, ko je v Pavlinski kapeli z razprostrtimi rokami prebral posvetilno molitev: »Kristus bodi kralj vseh ljudi, katoličanov, pravičnih in grešnih, krivovercev in razkolnikov, kakor tudi revnih nevernikov.

Poročevalka presv. Srca Jezusovega je ležala v istem trenutku na mrtvaškem odru. Na predvečer praznika sv. Srca Jezusovega je nehala biti srce 36letne redovnice. Umrla je veselega obraza kakor svetnica.

Ob tem pomenljivem jubileju ponavljamo znano posvetilno molitev pred Najsvetejšim prav goreče in iskreno tudi mi, da se bo izpolnila obljuba božjega Srca: »Grešniki bodo imeli v mojem Srcu vrelec in ocean usmiljenja!«

Naši vzorniki.

Ne manjka nam odličnih mož, svetih značajev, a premalo jih poznamo. Med prve vzornike šteje narod slovenski apostola Slomška, ki smo prav te dni slavili 125. obletnico njegovega rojstva.

Če se svetega slovenskega škofa Antona Martina Slomška spomnimo zopet tudi v »Bogoljubu«, storimo to iz tega namena, ker želimo, da bi duh njegov iznova prešnil srca vernih Slovencev ter jih navdal z isto ljubeznijo do Boga, do neumrljivih duš, z isto vnemo za blagor domovine, z istimi vrlinami, ki se je v njih tako sijajno odlikoval slavljeno slovenski vladika.

Ni moč v kratkih vrsticah opisati na delu in zaslugah tako bogatega življenja njegovega; ne moremo v malih potezih primerno proslaviti tako vzornega apostolskega škofa, tako iskrenega domoljuba, tako modrega vzgojeslovca, tako plodovitega in za takratne čase tako spretnega pisatelja, kakor je bil Slomšek. Storili so to že drugi, ki so ga proslavili s celimi knjigami. Kar želimo zopet osvežiti v spominu »Bogoljubovih« bravcev, so samo skromne poteze, male črtice, ki naj zbude v nas vseh vsaj iskrico spoštovanja do tega duševnega velikana; s spoštovanjem pa vsaj nekoliko hrepenenja in volje, da ga hočemo kolikortoliko posnemati.

Ozrimo se najprej v njegovo mladost. Tam na Slomu v ponikovski župniji je čuval mladi Anton ne samo čredo svojega očeta na paši, marveč čuval še bolj svoje čisto in neomadeževano srce. Čednost, ki jo je sam najbolj gojil, je opeval tudi v pesmih. Tako n. pr. kliče v veseli pesmi nedolžnega fantiča:

Lépo sije solnce jutrajno
okrasuje zemljo in nebo;
lepše mlado lice se svetli
v zarji ljube, svete čistosti.

Ali niso te vrstice živa slika mlade Slomškove duše?

Takoj k tej najlepši kreposti pristavimo drugo, ki je bila Slomšku opora vseh drugih vrlin: Bil je zgled molitve in globoke pobožnosti v mladih in starih letih. Znano je n. pr., da ga je našel njegov sluga — ko je bil Slomšek že škof — večkrat v jutru na kolenih spečega, a postelja je bila nedotaknjena. Ni čuda, da je dobrotljivi Bog tako blagoslovil njegovo delo.

Mladini za album je zapustil Slomšek to-le oporoko:

Lepota sivih las
je prav obrnjen čas!

Slomšek je bil sploh velik prijatelj mladine. Njegova trajna skrb, da

bi se mladi rod ne izprevrgel v zlo, odseva iz vseh njegovih številnih spisov, pesmi in knjig.

Kot izborni poznavalec človeške duše je napisal slovenskemu ljudstvu, pa tudi duhovnikom in učiteljem mnogo vzgojnega tako, da mu po pravici lahko damo častno odliko z naslovom: prvi slovenski katoliški vzgojavec. Staršem je pisal, kako naj ravna, da bo vzgoja uspela. Materam je klical: »Naj vsaka poštena mati spozna, da je dete dar božji.« Vse pa svari pred slabo vzgojo: »Kriva vzgoja je slabih časov mati!« Važnost in pomen zgle-da je izrazil v stihih:

»Kakor stara ptica poje,
nauči tud' mlade svoje.«

Ko starše opominja, naj ne pozabijo za otroke moliti, jih hkrati opozarja, kako naj ravna, da bodo otročiči že zgodaj znali moliti: »Vi očetje« — tako veli —

»kadar prvi košček kruha svojemu otroku urežete, k nebesom mu pokažite, kjer dobri Oče biva in otroku kruhek daje!«

Ni pa pozabil poudariti, da morata skrbljivost staršev podpirati tudi šola in Cerkev. »Blagor sinu, ki mu je mati prvi, oče drugi, moder in pošten šolnik tretji učitelj, ki ni samo učitelj, marveč tudi skrben krščanski vzgojitelj.«

Tisti, ki narodnost rešujejo pri kozarcu vina, ali ki delajo za narod v toliko, v kolikor jim nese, naj bi posnemali ne-sebičnega, pa iskrenega domoljuba Slomška, ki mu je bilo geslo: »Za narod svoj malo govoriti, mnogo storiti, vse trpeti.«

Naj zadostujejo le male poteze iz dolge verige nevenljivih del in zaslug nesmrtnega Slomška, ki nam je njegovo življenje jasna priča, kaj doseže človek, ki se žrtvuje iz ljubezni do Boga za svoj ljubljeni narod.

Listek.

Belordeča cvetka.

(Konec.)

Čez pet dni ji je Betačoa prišla povedat, da je hudobni Turumbujec odpotoval. Sina brž pchiti na dom k očetu, da bi ga pregovorila in preprosila, naj odstopi od svoje kupčije:

»Oče, že velikokrat sem ti pripovedovala, da se mi kristjani ne poročamo tako kakor pogani, ampak da čakamo pri starših, dokler ne dorastemo. Oh, oče, pusti me, da ostanem pri tebi, dokler ti dober krščanski mladenič ne prinese poročnih darov. Ta Mokulu je slab človek in ima že 28 žen. Ali naj bi zdaj tudi jaz, tvoj otrok, postala njegova žena in bi on smel s tvojim otrokom ravnati kakor z živino? K temu Mokulu ne smem iti, tega Bog noče. Tako sem obljubila na svoj krstni dan.«

Toda modre in trezne besede niso omehčale brezsrčnega očeta. Ne da bi kaj odgovoril, pograbi ves besen bič iz kože povodnega konja ter začne udrihati po svoji hčerki; udarec za udarcem je padal in črtal rise na telesu. Vso zdelano in s krvjo obliko jo treščil nato v kočo ter zaveže vrata od zunaj, da bi mu ne ušla. Kaj je Elizabeta trpela, more razumeti

le tisti, ki je bil že sam priča takih grozodejstev.

Da bi si zaklade zagotovil, pošlje brezčutni oče takoj čoln k Mokulu in mu sporoči, da je njegovo ženo ujel in zaprl. Ta se neutegoma pripelje kakor zmagavec, plane h koči, raztrga zaporo, odpre vrata ter udere do uboge deklice, ki ga prosi, naj ji prizanese, hkrati pa kliče: »Mama, mama!« Nesramni okrutnež jo davi, tepta, bije, kakor žival. Nato jo vleče iz koče na ogrado in kriči: »Torej sem te vendar enkrat dobil, razuzdanka ti! Ali te mar nisem kupil za postavno ceno? Ali nisi moja lastnina? O le čakaj, ti bom že pokazal, kako zna ravnati Mokulu s svojimi ženami, če nočejo vedeti, kdo je njih gospodar! Drugič mi ne boš več ušla! Že vem. Tisti krščanski učenik te je začaral, da me ne maraš! Toda njegov čar ti bom že vzel!« Zdaj vleče Elizabeto k drevesu, ji nategne roke in noge okoli debela ter jih na drugi strani tako silno zveže, da so kar otekle.

»Oče moj, kje si?« vpije Elizabeta. »Ali moreš pustiti, da ta hudobnež tako počne s

tvojim otrokom? Oče, ali ne vidiš, da hoče tvojega otroka umoriti? Tega moža nočem; kristjanka sem, zato ne smem in nočem iti k njemu. Oče! Ali te nisem vedno ljubila in ubogala? Izkaži torej danes svojemu otroku usmiljenje! Ali ne vidiš, oče, kako je ta človek hudoben? Če bi bila njegova duša dobra, bi s tvojim otrokom tako ne ravnal.»

»Ha, ženska,« škriplje Mokulu, »že vem; ti si začarana. Dušni zdravnik kristjanov ti je vtaknil v prsi čarobni kamen in ta ti je zakrknil srce proti nam moškim. Le pazite vi ljudje iz rodu Bazoko! Ta čarobni kamen bom vzel iz telesa in ga bom pokazal, da se bodo očetje spometovali in nehali pošiljati otroke k takemu pouku. Če gre tako naprej, potem mi starci ne bomo dobili nobene žene več in našega mnogoženstva bo konec.«

Elizabetino mater in sestro je oče zavoljo obupnega tarnanja zaprl. Drugim njegovim ženam se je pa še prav zdelo, da to hčerko, »ki je zabredla iz prastarih potov«, spet prisilijo k poganskim navadam.

Mokulu zdaj na skrivaj v naglici vtakne v usta oster kamenček. Zenske tišče ubogo stvarico krepko k drevesu, Mokulu pa ji hladnokrvno, kakor bi imel živinče pred seboj, z nekim orodjem razreže hrbet. Strašno, divje, mesarsko početje! Pa še divjak ni zadovoljen. V presledkih dela nove zareze. Potok krvi se vlije izpod rane, ki jo okrutnej razteza s prsti, kakor bi iskal čarobni kamen. Zastonj vpije Elizabeta in prosi usmiljenja: »Oče, ali nisem tvoj otrok? Ali nimaš nič srca zame? Tega hudobnega človeka naj bi jaz ljubila? Gospod Jezus, takrat nisem lagala, pa tudi danes ne bom! Nikoli naj ne rečejo: Lina se je izneverila svoji krstni oblubi.« Oče pa je neobčuten in se ne gane. Mnogoženstvo zaduši vso človeško rahločutnost.

Mokulu še ne neha. Rana mu še ni dovolj velika. Širi jo do tam, kjer so ledvice. Zdaj vtakne nož med zobe, spusti pri tem skrivaj kamen v svojo roko, porine ga neopaženo dekletu v rano in godrnja sam pri sebi: »Ga že imam, ga že imam!« On brska po rani, Elizabeta pa obupno vpije in zdihuje ob pekočih bolečinah. Zdaj potegne divjak kamen ven, skoči pokonci, vzdigne ga kvišku ter pokaže množici, ki se je natekla skupaj kričeč: »Ali vidite zdaj vi možje? Mokulu je govoril resnico. Ali vidite ta čarobni kamen, ki je srce te ženske zakrknil zoper nas možje? Spametujte se, očetje iz rodu Bazoko! Rajši svoje deklice ubijte, kakor bi jih pustili v šolo k temu belcu! Sicer bodo naše kočje brez žensk! To ničvredno žensko pa le obdrži,«

pravi očetu. »Darove zahtevam nazaj! Kupil si bom zanj drugo.« Nato se divjak odstrani.

Čez nekaj časa Betačoa spet stoji pred menoj jokaje in z vnetimi očmi. »Dušni zdravnik, moja sestra Sina, tvoja hčerka Elizabeta, te kliče; umrla bo. Pravi pa: »Prinesi mi božje zdravilo!« In Betačoa razloži med stokom in jokom strašno dejanje, ki se je zgodilo. Urno vzamem Najsvetejše in sveto olje in hitim v vas Songoli.

Elizabeta je ležala, ne da bi se ganila, vsa s krvjo oblita v pesku poleg velike luže krvi; po hrbtu je bila grozno raztrgana in razrezana. Njena mati je divjala kakor zmešana po dvorišču okrog, valjala se po tleh, tulila in bila po životu. Kristjanom, ki so me spremljali, naročim, naj prinesejo vode, naj očistijo Elizabeto krvi n peska in položijo na ležišče. Pri tem se deklica strese, odpre umirajoče oči in reče: »Pustite me, naj tako umrjem. Pater, daj mi svete zakramente! V nebesih je dober Oče. Grem k Jezusu, k Mariji, k moji zavetnici Elizabeti.« Podelim ji hitro svete zakramente. Kristjani so okrog poklekli, pogani pa so vsi izginili razen matere in Betačoe. Ko sem opravljal zadnje molitve, je Elizabeti oko žarelo od sreče, dasi so jo mučile strahovite bolečine. Z veliko pobožnostjo je prejela Zveličarja. Po poslednjem olju je rekla: »Lepo je, da morem tako odhajati.« Jaz pa ji pravim: »Elizabeta, ko boš pri Jezusu, nikar ne pozabi svojih sester, deklet tvoje vasi; naj tudi te postanejo Jezusovi otroci.« Še enkrat odpre oči in usta ter prosi: »Nikar me ne prepusti poganom.« Nato pa ji začne življenje vedno bolj pojemat.

Ovčica je padla med volkove in strašno so jo zdelali. Svoje življenje daruje Gospod kot pravno žrtev za izpreobrnjenje svoje domačije. Lepo dušo Elizabetino pa so sprejeli zbori devic in mučenic in jo med pevanjem zmagoslavnih pesmi peljali do prestola Jezusovega, da prejme zaslužno plačilo.

Očistili smo dragoceno truplo prsti in krvi ter nesli v bližnjo hišo. Tu sem sestavil zapisnik o vsem dogodku in ga poslal na okrožno sodnijo. Mokula so prišli in zaprli. Tam pa je kmalu umrl; če vsled bolezni ali pa se je sam končal, ne vem. Oče je ponoči s pomočjo svojih ženâ Elizabetino truplo kristjanom iztrgal ter hotel v gozdu skrivaj zagrebati. Jaz sem mu sporočil: »Sodnik te bo dal obesiti, če trupla ne dobim.« To je pomagalo. Mož je nato izginil in se skrival nekje v gozdu več mesecev.

Mi pa smo Elizabeto položili v šolski sobi na mrliški oder, med kupom cvetic.



Sv. Elizabeta. (God 19. nov.)

Oblekli smo jo v belo krstno obleko, ki jo je tako skrbno čuvala in jo je zdaj pobarvala kri mučeniška. Na glavo smo ji posadili venec iz belih in rdečih cvetic, v roke pa ji dali najbolj svežo palmovo vejico iz naše ograje. Od vseh strani so se zgrinjali skupaj naši tudi daljni kristjani in katehumeni, da gledajo, jokajo, hvalijo. Nato smo nesli oder v cerkev med pevanjem 112. psalma: »Hvalite Gospoda, otročiči, hvalite ime Gospodovo... Ubožca vzdigne iz prahu, in siromaka potegne kvišku iz blata, da ga postavi med poglavarje svojega ljudstva.« V govoru sem pred zbranimi slavil Elizabeto kot lep vzor, ki nam kaže, kako je treba zvesto izpolnjevati krstno obljubo. Opravili smo zahvalno službo božjo, da je mučeniške zmage postala deležna tudi slabotna zamorska deklica. Zaradi tropične vročine se pokop ni smel dolgo odlašati. Zato smo nesli truplo na odprtem odru takoj na misijonsko pokopališče, ga izročili zemlji in posuli grob s cveticami.

Kakor je v prvih stoletjih kščanstva kri mučencev bila seme novih kristjanov, tako je tudi zgled te junaške mladenke odprl mnogim poganom oči. Takoj drugi dan se prikaže Be-

tačoa ter 84 tovarišic s prošajo: »Tudi me hočemo postati kristjane; sprejmi nas v svojo šolo.«

»Toda, otroci, ali se ne bojite svojih očetov? Kaj bi bilo, če bi z vami tako delali, kakor z rajno Elizabeto?«

»Če nas tudi umore! Tega se prav nič ne bojimo. Hčerke božje hočemo postati, kakor je bila Sina. Nočemo biti več kakor živali...«

Stari Mokulu, tvoje prerokovanje se izpolnjuje. Na ta način se bliža mnogoženstvu konec, konec suženjstvu žene. Vaš harem se bo praznil; kajti ne boste več dobili deklet, ki bi se dale kupovati. To je pa tudi edina pot, da se mnogoženstvo odpravi; druge poti ni.

Deklice so vztrajale, čeprav so jih stari na vse načine mučili. Postale so kristjanke. Sina jim je pokazala pot.

Razcvitaj se torej še naprej na nebeški livadi, Elizabeta, ti ljubo dete, ti čudovita belordeča cvetica, ki si zrastle na črni zemlji mojega misijonskega polja! Vonj tvojih kreposti pa naj potegne za seboj vse premnoge zamorske deklice tvoje rojstne vasi Songoli!



Marijin vinograd.

Kongregacija se more primerjati z vinogradom. Tudi Marijino kraljestvo je podobno hišnemu gospodarju, ki je zjutraj zgodaj šel najemat delavcev za svoj vinograd. Hišni gospodar v kongregaciji je Bog sam, ki kliče delavstvo v Marijin vinograd. Ta poklic je redka milost; vreden naše posebne zahvale.

V Gospodovem imenu je hišni gospodar v kongregaciji tudi voditelj. Govori in pridobiva delavcev za kongregacijsko delo in življenje. Govori o blagoslovu in koristi dela ter o lepoti in zasluženju dela v kongregaciji. Hišni gospodar v kongregaciji je v imenu Marijinem tudi kongregacijski odbor. Biti mora vnet, da more vnemati tudi druge. Sveto mora pojmovati svojo nalogo, resno razmišljati o njej,

vztrajno pospeševati njen razvoj. Dela naj v lepi medsebojni vzajemnosti in sveti tekmi; zakaj njegova služba je sveta in resna; odgovorna pred Marijo. Hišni gospodar je tudi načelstvo v posameznih odsekih. S potrpežljivo ljubeznijo naj vabi delavce v svoj delokrog. Sestavi naj si svoj delovni pravilnik. Opetovano naj ga razmišlja in udejstvuje med svojimi člani.

Gospodar vinograda v Gospodovi pri- liki je šel iskat delavcev ob tretji, šesti, deveti in enajsti uri. Za načelstvo je v tem ravnanju opomin, naj neutrudno pridobiva delavcev za naloge odsekov z ozirom na misijone, sv. obhajilo, petje, dobrodelnost itd. Načelstvo naj sprejme svoje delo kot častno, Marijino službo; trud in zoprnosti naj ga ne oplašijo. Načelstvo, ki ga more

kongregacijsko vodstvo s težavo potiskati naprej, je prej ovira kot opora v kongregaciji.

Delavci, ki jih je šel najemat hišni gospodar, so člani oziroma članice. Vsakdo naj vestno vrši svojo nalogo, da bo na večer življenja Gospa vinograda zadovoljna. Le tedaj bo mogla kongregacija sipati blagodejen blagoslov na vse, kadar se bodo vsi zavzeli za Marijino čast. Člani, ki v kongregaciji ne delajo, ji niso ne v korist ne v ponos. Vsi morajo z veselo vneto, s pravim in čistim namenom in s trdno vztrajnostjo pripomoči k cvetočemu razvoju kongregacije.

Vinograd je kongregacija, in sicer to v dvojnem pogledu: prvič zavoljo dela in drugič zavoljo sadov. Po svojem delu je podobna vinogradu, ki vlada v njem polno življenje, in sicer vedno; ne tako, kakor na drugih poljih, kjer je delo le ob setvi, pletvi, žetvi. V kongregaciji naj se dela brez odmora. Tisti člani, ki se samo včasih oprimejo dobrega, pa spet odstopajo, so pomanjkljivi značaji! Brez volje in moči pozabljajo na svoje dobre sklepe in prvotne vaje.

Apostolsko delo.

V zadnji »Bogoljubovi« številki ste čitali na uvodnem mestu med drugim tudi to-le opozorilo: »Apostolsko delo v družbi pa ni pripuščeno slučajni dobri volji posameznikov. Vsak dober katoličan je že po naravi apostol; družbenik (družbenica) je pa vrh tega še po svojih pravilih dolžan apostolsko delovati. Družba ne postavlja samo cilja, marveč tudi vodi in ureja apostolsko delo. Marijina družba ima v svojih pravilih posebno poglavje (III. pogl.) o apostolskem delu...«

V čem, kje in kako se to delo najbolje udeležuje, o tem čujejo Marijini otroci pri skupnih shodih in nagovorih marsikatero navodilo in potrebne migljaje.

Kongregacija je podobna vinogradu tudi po svojih sadovih. Prvi in prvotni vinogradov sad je grozdje; drugi in drugotni pa vino. Enako v kongregaciji. Prvi sad: samoposvečenje; drugi sad: apostolsko delo za druge. Tudi izven kongregacije se more človek posvetiti. V kongregaciji pa se to zgodi mnogo prej in lažje. Najlepsi sadovi Marijinega vinograda so svetniki. Prav letos je Cerkev prišela več bivših članov Mar. družb, med njimi Malo Terezijo med svetnice. Bila je kongregantinja od svojega 12. leta naprej. — Drugi sad pa je apostolsko delo za druge. To delo je možno le pri tistih, ki niso prezrli prve svoje naloge: samoposvečenja. V apostolskem delu za druge, brez prizadevanja posvetiti samega sebe, tiči neka neiskrenost; je delo brez ognja.

One zadnje besede »Malo je pa izvoljenih«, pomenijo pač člane v kongregaciji, katerim da Bog posebne milosti in razsvetljenja; zaradi tega morejo v duhovnem življenju prav vidno napredovati. Vsaka dobra kongregacija ima take izvoljene v svoji sredi. Izvoljence, ki se odlikujejo po svoji vnemi in požrtvovalnosti, skušajmo po možnosti posnemati tudi mi.

Pravila Mar. družb ne izključujejo nobene vrste apostolskega dela. Gotovo pa je, da v današnjih časih med drugim najbolj apostolsko delujejo tisti člani Mar. družb, ki širijo dobro časopisje. Skoraj vsaka družba ima časnikarski odsek. Zdaj se je približal čas, da stopijo ti odseki krepko na noge. Ni to najlažje delo; toda dobra beseda najde vsekdar dobro mesto. Če pa kdo ni dobro sprejet, naj pomisli na Marijo, ki je zastoj iskala zavetja v Betlehemu in dobila marsikje zanikajoč odgovor. Za »Bogoljuba« ni težko govoriti in agitirati. Predvsem pa: Skušajte doseči, da noben član, nobena članica ne bo brez društvenega glasila — brez »Bogoljuba«!

Tabor dekliških Marijinih družb v Slivnici.

V Slivnici pri Mariboru se je dne 6. septembra vršil tabor dekliških Marijinih družb za dekanijo Dravsko polje. Domača in bližnje družbe so se udeležile polnoštevilno, bolj oddaljene so poslale lepa zastopstva, katerim sta

se pridružili še družbi iz obojne Polskave v slovenjebistriški dekaniji. Pred slovesno sveto mašo je v ognjeviti pridigi pokazal frančiškan p. Pavel Marijo kot vir kreposti naše mladine. Takoj po službi božji pa se je v obširnem dru-

štvenem domu začelo zborovanje, ki ga udeleženske gotovo ne bodo kmalu pozabile. Otvaril ga je domači č. g. župnik Mihalič s pozdravom; vodil je pa zborovanje č. g. dekan Sagaj. P. Pavel je najprej v lepem govoru pokazal cilj dekliskih Marijinih družb, ki hočejo vzgojiti globokoverne mladenke, dobre krščanske žene in matere. Nato pa so se med pozdravi, deklamacijami in petjem vrstili jako kratki, a tembolj jedrnat in prav živahni govori zastopnic raznih družb o samih času jako primernih zadevah: zastopnica iz Cirkovc je govorila o Marijini družbi in o družini; iz Ptujске gore: družbenica in misijoni; iz Frama: o veselih — tisku; iz Št. Janža: o skrbi družbenic za lepoto

hiše božje; od Sv. Lovrenea: o skrbi za bolnike. Za sklep sta družbenici iz Hoč podali deklamacijo-dvogovor: »Najlepši kinč«. Ne bilo bi prav, pozabiti na malo sedemletno pevko iz daljnih Zdol, ki je tako pogumno zapela »Slovenka sem«. Kako je ta sijajni Marijini tabor vnel srca, se sme sklepati menda iz tega dejstva, da, ko je č. g. predsednik čez dobro pol-druugo uro sklenil zborovanje, udeleženske skoro niso hotele oditi iz društvenega doma. Pete litanije, zahvalnica in blagoslov v cerkvi so zaključili to slovesno setev Marijinega semena. Naj bi vzklilo in tisočeren sad obrodilo! — Poskusi s skupnim petjem naj bi se ob takih prilikah nadaljevali.

Marijanska slavnost.

Sv. Tomaž pri Ormožu. Naj se zopet po dolgem tudi mi oglasimo, zlasti še, ker smo letos obhajali (pa tudi fantovska družba) dvajsetletnico, odkar obstoji naša kongregacija. Imeli smo ob tej priliki duhovne vaje, ki so se vršile od 27. do 29. junija t. l. pod vodstvom P. Ladislava iz Ptuja. Prvi dan sta bila dva govora, druga dva dni pa po trije, vedno prav dobro obiskani. Sklenili smo jih s posvetitvijo Srcu Jezusovemu (ustoličenje) in s ponovljenim posvečenjem Mariji ter z zahvalno pesmijo. Po sklepu je bil zunaj cerkve Marijanski tabor. Zastopane so bile tudi družbe od Male in Velike nedelje, iz Ljutomera in od sv. Križa. V družbo je bilo doslej sprejetih 860 deklet in 318 fantov. Sedaj je deklet 215, fantov pa 50. Od vsega početka je zraven stanovitnih 32 deklet in 4 fantje. Kje so vzroki tako številnega odpadanja? Nekateri mladi pristopijo brez premisleka, ob prvi skušnjavi pa odpadejo. Starši dostikrat nimajo pravega zmisla, da bi otroke navajali v družbo. Dekleta imajo od začetka še vedno isto prednico, Marijo Dovečar.

Mladenici imajo že tretjega, ker sta dva že stopila v zakon. Naš voditelj nam preskrbi vsako leto duhovne vaje. Imamo tudi vedno mesečne shode. Bog in Marija naj nam ohranita še mnogo let tega g. voditelja, potem bomo lahko vedno rekli, da je naša družba prava Marijina družba. Letos smo tudi že izgubili tri zveste in pridne družbenice. Dve sta se preselili v večnost po dolgotrajni in mučni bolezni. Ena se je pa podala v samostan ter se v mladosti 18 let izročila Jezusu. Iz naše družbe se jih je do sedaj odločilo za ta stan osem. Imamo tudi razne odseke. Nekateri se precej dobro razvijajo. S treznostnim gre bolj težavno, ker smo pač sredi goric. Časnikarski dobro deluje. Cerkev imamo tudi tako okrašeno s svežimi cveticami, kakor da bi bil vedno majnik. Največ srečnih pa veselih ur imamo pred obhajilno mizo. Imamo tudi dobrodelni in misijonski odsek. Oba podpiramo po svojih zmožnostih. K Mariji naj gre naša pot tudi v bodoče; po Mariji pa k Jezusu!

Pri presv. Srcu Jezusovem v Drežnici.

V nedeljo zvečer, dne 21. sept., je bilo, ko so pohitele Marijine družbe kobariške in tolimnske dekanije pod sinji Krn, tja v Drežnico. Okrog četrte popoldanske ure so oživila pota, ki vodijo proti Drežnici. Stotine Marijinih otrok in drugih pobožnih romarjev je hitelo navkreber. Raz pobožje je donela Mariji sla-

va: eni so peli litanije, drugi molili rožni venec. Bilo je kakor na naših starodavnih božjih potih; vsi smo pa čutili, da se bližamo svetišču, kjer kraljuje Srce našega Zveličarja. Božji hram, ves svatovsko odet v zelenje in cvetje, liki mogočna katedrala obsežen in veličasten, je komaj zadoščal vsem družbeni-

cam in domačemu ljudstvu. Novi dekan — med slovenskimi najmlajši — g. Alojzij Pavlin je pozdravil s krasno zasnovanim govorom došle romarice in verno ljudstvo z željo, da bi se tu naužili nove gorečnosti. Sledile so litanijske, nato so družbenice menjaje prepevale, molile ter obenem opravile sv. spoved. Poleg vsega drugega dela so požrtvovalne domače družbenice preskrbele prenočišča še vsem sosestram. — V jutro, dan sv. evangelista Mateja, se je kljub dežju navsezgodaj napolnila cerkev. Med skupno sv. mašo ob šestih je bil kratek nagovor: kako se Marijin otrok pripravlja in zahvaljuje za milost svetega obhajila. Nato so se razvrstile družbenice in verniki po cerkvi, da so prejeli angelski kruh. Okrog osme ure so se zbrale družbenice k skupnemu posvetovanju v domači dvorani. Tu so obravnavale o delavnosti odborov, odsekih in o duhu, ki mora oživljati vse družbenice. Domače družbenice so nastopile s par deklamacijami in pesmimi ter tako praktično pokazale, kako se mora udeleževati vsaka članica. — Ob desetih je nastopil v cerkvi nadškofijski voditelj g. L. Cigoj in v prelepem govoru naslikal glavne čednosti, ki morajo krasiti Marijine otroke: bela lilija — sv. čistost; skromna vijolica — ponižnost; rdeča vrtnica — ljubezen do Marije. Sledila je slovesna sv. maša, katero je daroval msgr. Ivan Rojec ob asistenci zbranih duhovnikov. Med tem so trepetala naša srca v strahu, ali bo nebo dovolilo slovesno procesijo z družbenim kipom.

In glej! Nebo se je res razjasnilo. Razvila se je procesija, kakršne še ni videla Drežnica. Marijo in romarje so pozdravljali prelepi napis na nešteti slavalokih, ki so jih prostovoljno postavili možje in fantje. Ob slavalokih so belo blečene deklice sipale cvetja in tako počastile presv. Devico. K sklepu je imel nadškofijski voditelj zaključni govor, ki je v njem bodril družbenice za stanovitnost, opisal zanke sveta ter priporočil tudi ostalim navzočim, da z družbo čutijo in jo podpirajo. Bila je še slovesna zahvala in pesem v slovo. —

Družbenice, dekleta, težko je bilo slovo od božjega Srca Jezusovega! Solza vam je lesketala v očesu, ko ste se ločile od božjega hrama, kjer ste storile nove sklepe in se na-



Sveta Devica z grozdom.

srkale nove ljubezni. Krenile ste zopet med svet, a ne strašite se težav, saj bojujete boj pod zastavo ljubeznipolnega Srca in mogočne Matere. Z novim ognjem nastopite za kraljestvo Marijino! Tako smemo upati, da bo tudi ta shod, ki je bil sad sklepov lanskega velikega evharističnega slavlja v Tolmunu, pogнал obilen sad za Marijansko življenje. — Vam pa, Drežničani, prav prisrčna zahvala za vse gostoljubje! Dal Bog, da bi se skoraj izpolnile proroške besede g. nadškofijskega voditelja ob slovesu: Svetišče presv. Srca na Drežnici bodi naše romarsko zavetišče! Iv. S.

Veselo novico sporočamo.

Lastništvo »Bogoljubovo« je dalo dovoljenje, da se za novo leto napravi glasilo Marijinih družb in prijatelju vernega slovenskega ljudstva: »Bogoljubu« nova sukinja. Razlika — mika, pravi pregovor. Pa je tudi prav, da se list, ki služi verskemu in cerkvenemu življenju med Slovenci, zopet nekoliko pomladi in prenovi. Po vsebini bo skušal kar najbolje ustrezati svojemu vzvišenemu smotru ter zadoščati lepemu imenu, in sicer tako, da se mu bo prilagal tudi pridevek »Marijoljub«. Oritek mu bo dal novo, cvetoče lice. Blago za notranjo obleko, papir, bo ličnejši, trpežnejši. Vtiski, slike, okraski bodo bolj izraziti, očitni in mikavni. Doli iz daljne tujine se že namreč vozi nov stroj, kakršnega še ne premore Jugoslavija. Ta naj-novejši izum na polju tiskarstva bo služil tudi našemu »Bogoljubu« in ga bo lepšal osobito z jasno odtisnjenimi slikami. Ako novi stroj za natis prvih številčk še ne bi bil zložen, bo pa gotovo pokazal v poznejših številkah, kaj zna in premore.

Marsikdo bi utegnil pri teh-le vrsticah imeti bojazljive misli, češ, zdajle pa pride napoved, ki ne bo prijetna. Bodo pa že zopet dražili... Ne, prijatelj. Zakaj ne? Zato, ker smo prepričani, da se bodo vsi naši zvesti naročniki in naročnice tudi v novem letu žrtvovali za »Bogoljuba« in mu

priporili vstop še v one hiše in družine, kjer doslej še ni imel domovanja. Kdor je zaveden katoliški Slovenec, ne bo zadovoljen, da si versko-cerkvenilist, kakor je »Bogoljub«, samo naroči, marveč bo čutil potrebo in dolžnost, da se povsod zanj poteguje, da ga povsod priporoča in skuša udomačiti.

Predvsem pa je in hoče biti »Bogoljub«, kakor že doslej, glasilo vseh slovenskih Marijinih družb. Kongreganisti, Marijini otroci, vrle družbenke! Na vas stoni nelahko, a visoko-zasluzno delo agitacije in vabljenja na naročbo dobrega časopisja. Veliko ste v tem oziru že storili pretekla leta. Naj vam pogum in dobra volja ne upade in ne opeša. Če drugače ne morete vršiti apostolstva, t. j. drugega svojega poklica kot otroci Marijini, ga vršite s pridnim nabiranjem naročnikov in naročnic na »Bogoljuba«. Ko se potegujete za druge dobre časopise, ne pozabite na svoje glasilo, na »Bogoljuba«. Najmanj pa, kar se pričakuje, je to: Vsaka kongreganistinja, vsak kongreganist mora biti naročnik in bralec (bralka) družbenega glasila »Bogoljuba«. Kdor tega ne stori, je vojak brez orožja. Vaše žrtve in vaše prizadevanje naj blagoslovi in poplača Mati Marija!



Po svetu.

Napredek. Prva pruska poveljna statistika kaže, da se je po ondodnih šolah znižalo število protestantskih šoloobveznih otrok za 140.000; nasproti je pa napredovalo število katoliških učencev in učenk za 55.000. — Podobno poročilo iz Anglije navaja, da je med angleškimi protestanti padlo število šoloobiskujočih otrok za 128.000; dočim se je število katol. otrok dvignilo za 140.000.

Po 300 letih. V Madridu so praznovali nedavno 300letnico smrti blažene Marije Ane od

Jezusa. Umrla je l. 1624. v sluhu svetosti. Nedavno so odprli ob navzočnosti nadškofa in mnogo duhovnikov ter treh zdravnikov nje grob v cerkvi redovnic, imenovanih »Mercedarias«, in našli, da je njeno truplo nestrobnjeno, kakor da bi bilo pred par dnevi še živo. Zdravniki so to ugotovili in potrdili, da se na telesu poznajo še znaki bičanja, ker se je pokojnica na ta način iz ljubezni do Zveličarja mrtvičila. Telo je bilo vernikom tri dni na vpogled. Rakev bl. Marije Ane so odprli že v letih 1627, 1701, 1765, 1783. Vsakikrat so zdravniki izpričali,

da je bilo telo nepokvarjeno in nestrohnjeno. L. 1783. je bila prišteta med blažene.

Milost redovnega poklica. Pri trapistih v Soligny na Francoskem je napravil slovesne obljube P. Marija Albert, nekdanji milijonar, bojevnik svetovne vojne in bivši diplomat. Prejšnje njegovo ime je Van der Cruyssen. Belgijska vlada ga je poprej v važnih državnih zadevah pošiljala v Nemčijo, Italijo, na Holandsko in v Zedinjene države Severne Amerike. Vse svoje premoženje, ki je znašalo več milijonov, je izročil pred svojim vstopom v samostan »Zvezi katoliških srednjih stanov« ter klubu »Bog in domovina«, ki ga je on sam ustanovil. Med vojno je dobil šest odlikovanj ter francoski in belgijski vojni križec.

Glavna zborovanja redovnikov v Rimu. V oktobru so imeli v Rimu glavni zbor predstojniki benediktinskega, cistercijanskega in avguštinskega reda. Benediktinci so izvolili kot prvega opata dosedanjega primaša z imenom Fidelis (pl. Stolzinger), ki je bil že dvajset let opat v samostanu Maria Laach. (Vidi se, da narodnih razprtij v redu ni.) Generalni kapitelj (glavni zbor načelnikov) cistercijanov pod predsedstvom glavnega opata Kazimira Haida, je izvolil glavnega prisednika ter spravil redovna pravila v soglasje z novim cerkvenim zakonikom. — Generalni kapitelj avguštincev je izvolil Španca P. Evstahija Esteban iz Eskuriala za svojega generala.

Nova ženska moda se pojavlja iz Pariza. Dostojnejša je od sedanje nesramne, pa baje tudi lepa in mikavna. Tako pišejo. Če bo le res.

Prerok štirimilijonskega mesta. V Berlinu je zaslovel zadnji čas konvertit (izpreobrnjenec) dr. Fahsel, ki je bil poprej protestant. Strašni vojni dogodki in pa domača prekucija so ga napotili, da se je poglobil v proučevanje verskih vprašanj. Posledica je bila, da je prestopil v katol. Cerkev, postal duhovnik in je sedaj katoliški kaplan v Berlinu. Telesno slaboten je junak po unu. Pri njegovih prvih modroslovnih govorih je bilo komaj po 20 poslušalcev; danes ne zadostujejo niti največje dvorane, kadar govori dr. Fahsel. Na stotine jih je, ki ne dobe prostora. Neprisiljeno in brez govorniških pripomočkov siplje prepričevalne besede med pazno poslušalstvo — »ta prikupljivi mladi mož« — kakor ga imenujejo meščani. Vse ga posluša s tako pozornostjo, da ni opaziti niti najmanjšega šuma v dvorani. Seveda protestantski časopisi niso nič zadovoljni in že pišejo: »Ta mož je nevaren drugim veroizpovedanjem.« — Kato-

liška Cerkev v Berlinu krepko narašča. Danes je ondi že 400.000 zavednih katoličanov.

400 stotov knjig grde in umazane vsebine so zaplenili nedavno v Parizu. Človek bi tega ne verjel, pa je le res. Bilo je tega blaga: knjig, tiskovin, fotografij nenravnega in pohujšljivega značaja pet tovornih avtomobilov. Zaplemba se je izvršila vsled pritožb nekaterih vnanjih vlad, ki so naznanile francoski vladi v Pariz, da se od tam razpošiljajo cele zaloge nesramnih tiskovin, ne da bi bile tvrdke označene. V tem slučaju so zaprli dva graščaka, ki sta se pečala s to umazano kupčijo.

Katoliško ljudstvo je govorilo. Za versko šolo na Slovaškem je glasovalo 774.773 oseb; torej dobrih 90% slovaških državljanov. Kolikor je protestantov in židov, ki v tem številu niso zapopadeni, so prav tako tudi za versko ali konfesionalno šolo. Torej: vsa dežela.

Pred podobo mučenca. V misijonski razstavi v Rimu se je te dni zgodilo to-le: V dvorano stopi stara ženica. Pride do podob frančiškanskih mučencev. Kar naenkrat zahti, pade na kolena in začne moliti. Kaj je bilo? Med napisi je čitala tudi besede: »Mučeniška smrt patra Alberta Amerisse in drugih kristjanov, ki so jih Turki v Armeniji pokončali l. 1920. Starka je bila mati patra Alberta.

Po domovini.

V Afriko se je odpeljal P. Adolf Čadež O. Fr. M. dne 6. novembra. Prevzel bo zopet dušno pastirstvo med Slovenci, deloma pa tudi med Nemci in Italijani v Aleksandriji. P. Adolf je bil več let že pred vojno v Carigradu in v Egiptu; med vojno so ga Angleži z drugimi inozemci vred internirali na otoku Malta, kjer je okušal »dobrote« ujetništva. Ko se je vrnil, mu je predstojništvo poverilo zaupne službe pri Sv. Trojici v Slov. goricah, v Novem mestu in končno v Ljubljani, kjer je mnogo pripomožel k zidavi nove cerkve sv. Frančiška. Bog daj delovnemu misijonarju mnogo blagoslova in uspehov v novem delokrogu!

Novo cerkev so blagoslovili 18. oktobra na Goraji Ponkvi pri Žalcu. Svetišče kakor tudi vas in okolica je bila spremenjena v gaj zelenja, mlajev, vencev, zastav in slavolokov. Svečana radost je prevečala vse prebivalce, ki so po mnogem trudu in vsestranskih žrtvah dobili lično in prostorno cerkev. Domači župnik se je v iskrenem nagovoru zahvalil vsem domačim in sosednim podpornikom, ki so pripomogli do zaželenega cilja. Blagoslov, slavnostni govor ter veliko sv. mašo je imel msgr.

T. Rotner iz Škal ob spremstvu duhovnikov iz bližnjih in daljnih župnij.

Pomoč v dušnem pastirstvu bodo prejeli katoličani v Belgradu. Nadškof Rodić je povabil asumpcioniste, da bodo ustanovili v mestu novo naselbino, ki bo z njo združena velika kapela. Ker ni misliti, da bi se mogla v Belgradu v doglednem času zidati primerna katoliška stolnica, namerava nadškof tu in tam po mestu sezidati manjše cerkve, da se tako vernikom olajša udeležba pri službi božji.

Odlikovanje. Sv. oče Pij XI. je imenoval vseučiliškega profesorja dr. Fr. Grivca, voditelja apostolstva sv. Cirila in Metoda ter organizatorja shodov za proučevanje vzhodnega vprašanja, za svojega hišnega prelata.

Duhovski naraščaj. V ljubljansko semenišče je letos vstopilo 15 novih gojencev-bogoslovcev. Predavanja imajo na bogoslovni fakulteti ljubljanskega vseučilišča, kakor ostali štirje letniki. V mariborsko bogoslovnico je sprejetih sedem novih kandidatov-prvoletnikov. — Od 14 osmošolcev iz zavoda sv. Stanislava v Št. Vidu je stopilo v semenišče 10. (Pet v ljubljansko, drugi v goriško in mariborsko škofijo.)

Smrtna kosa. V ljubljanskem Leonišču je izdihnil 20. oktobra 81letni zlatomašnik Simon Zupan, duhovni svetnik in bivši župnik na Ježici. Ni ga izlepa duhovnika, ki bi imel tako srečno narav, tako prirojeno ljubeznivost, tako gorečo vnemo za dušno pastirovanje in za prosvetno delo, kakor pokojni S. Zupan. Imel je lepo župnijo, zvesto vdane fane, pridne roke, vneto srce, zraven pa še božji blagoslov in dolgo življenje, zato je imel tudi krasne uspehe v svoji dolgoletni dušno-pastirski službi na Ježici. Skoraj 30 let je vztrajal med svojimi Posavci, dokler vsled onemoglosti in visoke starosti ni bil prisiljen spreči. Lani je kot zlatomašnik praznoval 80-letnico rojstva. Nič manj kot 70 čestitk je bil prejel ob ti priliki. Zdaj je šel po plačilo k Bogu. Na zemlji svetnik — pri Bogu svetnik. — V Mali Loki pri Ihanu je umrl 18. oktobra zlatomašnik Anton Verbajš, župnik v p. Dosegel je 81 let. Nosil jih je čvrsto. Zadnja služba njegova je bila v Kamni gorici, kjer je župnikoval dolgo vrsto let. Nekaj časa je živel kot vpokojenec v Ljubljani; ker je težko izhajal, se je preselil v Malo Loko. — V ljubljanski bolnišnici je 11. nov. umrl Matija Okorn, beneficijant v Vogljah pri Kranju, star 50. let. Pokojni duhovnik je bil vedno bolehen a skrben in vesten delavec v vinogradu Gospodovem. R. i. p.

Umrli je v tržaški bolnišnici g. Viktor Vesel, župnik v Lokvi na Krasu. R. i. p.

Dopisi.

Kostanjevica. Letošnji 21. junij bo ostal naši Marijini družbi v trajnem spominu. Ta dan je bila slovesna posvetitev vse družbe presv. Srcu Jezusovemu. Pripravljali smo se z devetdnevnic. Vsak dan je ena skupina prejela sv. obhajilo in opravila molitve za družbo. Na dan posvetitve je bilo zjutraj skupno sv. obhajilo. Popoldne so se družbenice zbrale pred župniščem ter odšle v sprevodu z zastavo v cerkev, kjer je bila molivena ura, pete litanije, nato pa pri krasno ozalješanem oltarju Srca Jezusovega govor in slovesna posvetitev. Vse družbenice so z gorečimi svečami v rokah in z ljubeznijo v srcu v pričo g. voditelja in drugih vernikov izročile sebe in družbo presv. Srcu. Vsi navzoči so bili ganjeni in marsikomu so prišle solze v oči. Delajmo na to, da se kraljestvo božjega Srca vedno bolj širi tudi v družinah naše župnije.

Iz Zg. Ponikve. Od ustanovitve dekliške Mar. družbe še ni dve leti, pa ima vendar pokazati zadovoljive uspehe. Pri prvem sprejemu je štela 50 članic; danes jih ima 90. Če se delo in vnema presoja po odsekih, potem se mora ponkovska družba prištevati med pridnejše; ima namreč petero odsekov. Treznostni odsek ima več članov, ki so si izvolili prvo stopnjo, med njimi je tudi voditelj, nadučitelj z večino svojih učencev i. dr. Drugi odseki so: pevski, olupševalni, ki se je posebno odlikoval o priliki posvečenja nove cerkve, časnikarski in evharistični. — Vsak prvi petek ima družba skupno sv. obhajilo; vsako prvo nedeljo pa shod. Družba je imela več izrednih sestankov in eno prireditev, ki smo nje čiste doneske obrnili za napravo nove obhajilne mize. V kratkem bo ustanovljena tudi fantovska Mar. družba. Nekaj pridnih mladeničev se že dalj časa pripravlja za sprejem.

Črnomelj. 15. avgusta je bil za tukajšnjo dekl. Mar. družbo lep in vesel dan. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo. Popoldne so se zbrale družbenke v cerkvi Sv. Duha, kjer je bil pripravljen lepo ozalješan kip Brezmadežne, ki so ga belooblečene mladenke v sprevodu med petjem pod vodstvom duhovščine prenesle v župnijsko cerkev. Po ganljivem nagovoru domačega župnika je bil sprejem novih članic z običajnim sporedom. Shode imamo vedno vsak mesec. Maogo deklet je prav vzornih ter se vsako nedeljo udeleže molitvene ure. Da bi le še druge spoznale srečo Marijinih otrok!

Versko-prosvetne iskre.

Naj se izboljša! Od nekod smo dobili dopis, čigar vsebina je ta-le: Danes imamo toliko shodov in govorov, da je kar preveč. Govorniku navadno pritrjujejo na ta ali drug način. Če je shod v proslavo kakemu veljaku, če slave 25 ali 50 letnico zaslužnega moža, mu kličejo »Živijo!« ali »Slava mu!...« Vsako nedeljo in praznik se pa tudi zbere velika množica v naših svetiščih. Tisočletni in večni naš Slavljeneč je božji Zveličar, naš Bog. Njemu gre vsa čast in slava; njega poveljuje govornik-pridigar, njegovo ljubezen opisuje in proslavlja. In končno zakliče: »Hvaljen Jezus!... Pričakoval bi človek, da bodo verniki, ki so navzoči in ljubijo svojega Boga-Odrešenika, kar dali duška svoji vnemi in enodušno klicali: Amen, Amen! — Toda, žal, čuje se samo pritajeno šuštenje in šumenje brez pravega navdušenja. Ali se ne strinjajo poslušalci z govornikom? O pač. Kje je vzrok, da je med njimi tako malo ognja za Jezusa? ... E, mlačnost in površnost... V novem letu se hočemo poboljšati.

Katoliški skavti — pri sv. očetu. Skavti (stezosledniki) je organizacija mladih ljudi, ki se hočejo odlikovati v delih človekoljubnosti in okrepiti v ljubezni do lepe narave. Imajo posebno uniformo. Tudi pri nas v Ljubljani se kažejo prvi početki. Na velesejmu n. pr. so imeli nekako stražo in nadzorstvo. Ako bi te organizacije slonele na izrečno krščanskem stališču — bi jih lahko kar odkrito pozdravili. Drugod se te organizacije ustanavljajo in vodijo popolnoma v tem zmislu. Dne 6. sept. je celo papež sam sprejel 3000 takih skavtov iz Anglije, Francije, Belgije, Španije, Irske, Škotske, Avstrije, Švice, Amerike, Danske in Poljske. Bili so v cerkvi sv. Petra pri veliki maši; popoldne pa pri papežu. Sv. oče je imel jako lep nagovor nanje. Hvalil je namene skavtov ter poudarjal, da so trdno upanje katoliških družin, ker jih prešinja globoka verska zavest.

Novi odlični konvertiti. V katoliško Cerkev je prestopil ameriški rusko-pravoslavni škof Štefan Dzubay; na Angleškem je bila sprejeta v katol. Cerkev snaha prejšnjega ministrskega predsednika Asquitha; na Norveškem pa sloveča pisateljica Sigrid Undest. Na Filipinih se je odpovedal protestantski veri pastor Catlin ter prestopil v katol. Cerkev. V Indiji se je dala krstiti odlična brahmanka, žena kraljevega princa Ananth Chaslu. — V katoliško Cerkev je bil sprejet angleški pro-

testantski pastor Rouse, ki je bil znan na Angleškem kot strokovnjak na polju špiritizma. Njegovi trije sinovi so postali katoličani še pred njim. Mož se je moral seveda odpovedati dobri župnijski nadarbini, kar je zanj občutna gmotna žrtev.

Veliko uslužnost je izkazalo ravnateljstvo drž. železnic na Bavarskem s tem, da je na glavnem kolodvoru v Monakovem spremenilo eno veliko čakalnico v pravo kapelo, kjer morejo zgodnji izletniki pred odhodom vlakov zadostiti svoji nedeljski dolžnosti. In res. Prav veliko izletnikov, potnikov ter celih družin se udeleži sv. maše, preden se odpeljejo. — Saj bi ne bilo nemogoče, da bi se oskrbeli tudi taki vozovi, kakor jih imajo v Ameriki, ki bi bili opremljeni na enem koncu s kapelo, drugi del bi se pa mogel docela odpreti potnikom. — No, pri nas (n. pr. v Ljubljani) je za sv. maše ob zgodnjih urah tako preskrbljeno po cerkvah, da je vsakdo, ki ima količkaj dobre volje, lahko pri sv. maši, preden se odpelje na izlet. V stolnici je vsako nedeljo ob štirih prva, ob pol petih druga, ob petih tretja sv. maša. V frančiškanski cerkvi je prva sv. maša, kolikor znano, ob pol petih.

Sv. oče Pij XI. — Orlom. Dne 18. septembra so bili sprejeti pri papežu v Rimu zastopniki hrvatske mladine in orlovstva. Papež jih je osobito oduševljen pozdravil: »Vas, Orle, pozdravljamo iz vsega srca. Pozdravljamo vas kot namestnik Jezusa Kristusa, božjega Ljubitelja čiste in poštene mladine.

Z velikim zadovoljstvom in ganotjem smo čitali lepo adresno, ki ste nam jo izročili v imenu vseh hrvatskih Orlov in ki so v nji izražena čuvstva — tako lepa in tako velikušna — vsega vašega naroda. V adresi zagotavljate, da hočete — kakor naši predniki — vsegdar zvesti ostati sveti veri, sv. rimski Cerkvi, materi vseh cerkev, in papežu nasledniku Petrovemu. Naši predniki so po vsi pravici nazivali vaše pradede »Antemurale christianitatis«. Ta dični naslov, to lepo pohvalo so podelili vašemu narodu kot znak posebnega priznanja — vi ste bramba krščanstva.«

Za duhovski naraščaj. Na Češkem obstoji društvo sv. Vojteha, čigar člani nabirajo milodare za siromašne dijake, ki imajo namen posvetiti se duhovskemu stanu. Lani se je na ta način nabralo čez 100.000 čeških kron. Predvsem se odlikujejo nekateri Čehi v Ame-

riki. Vsak si odbere po enega malega kandidata ter ga vzdržuje vsa leta, dokler ni za mašnika posvečen. Kot duhovnik ima tak podpiranec dolžnost, da opravi vsako leto po 2 sv. maši za svojega dobrotnika. Lepa korist na obe strani!

Uganka. Francija ima toliko svetnikov; hkrati pa čujemo, kako je danes na tisoče Francozov odmrlo verskemu življenju. Tako n. pr. beremo, da je med 120.000 državnimi učitelji na Francoskem komaj 1000 takih, ki so res praktični katoličani... Tu je pa hkrati

Kam? Kje? Dostikrat se je že ponovilo vprašanje: Kje neki se nahaja »skrinja zaveze« in kar je bilo v njej?... To vemo, da je bila skrinja zaveze v Salomonovem templju. Ko je pa bil razdejan, je rešil to dragocenost in skril v neki duplini na gori Nebo prerok Jeremija. Od takrat ni več govora o nji. Zlati 7 rog-ljati svečnik — prepodoba sedmerih zakramentov — so Rimljani l. 70. po Kr. odpeljali kot bojni plen v Rim. Ista usoda je zadela zlato mizo (za blagoslovljene kru-



Vera.

rešena uganka, zakaj verstvo ondi tako propada. Katoliški otrok potrebuje, da ga vzgaja prepričan in vesten katoliški učitelj, ki po načelih sv. vere tudi živi... Tudi pri nas bo šlo vse nizdoli, če bi se dovoljevalo, da smejo v šolo tudi učitelji in učiteljice, ki se za cerkev prav nič ne brigajo, ki dajejo na ta način mladim in vsem očitno pohujšanje.

Kje smo še mi! V škofiji trierski napreduje število vernikov, ki se priglašajo leto za letom za duhovne vaje, v takem obsegu, da imajo že 17 domov v ta namen. »Ni je skoraj stvari« — pravi ondotni škof Fr. Bornewasser — »ki bi srce škofovo tako razveselilo, kot je misel, da vsako leto na tisoče in tisoče duš doživi milost teh svetih dni...«

he) ter zlate jubilejne trombe. Vse te zaklada je 400 let pozneje uropal vandalski kralj Genserih ter odpeljal v Afriko.

Je že preobilno. »Snovanje raznih vesellic, zabavnih in pivskih prireditev je doseglo menda vrhunec. Svoj čas je bilo tudi tu in tam kakšna slavnost; danes marsikje skoraj ni nedelje, da bi plakati ne vabili zdaj sem, zdaj tja. Seveda društev je veliko; vsa hočejo priti na vrsto. Mladina se tako trga od domačega ognjišča, od družinskega življenja. Namesto pravega nedeljskega posvečevanja se razpaša pohlep po veselju in uživanju; namesto da bi se gojila zmisel za štedljivost, se neti nagon za zapravljljivost. Starejši

sede doma in godrnjajo čez nenasitno veseljačenje. Preprosto življenje gineva. Temelj socialnega napredka se na ta način uničuje; pravna resnoba se krha...» Te besede niso potekle iz urednikovega peresa, marveč jih je zapisal v obliki večjega članka predsednik na Badenskem dr. Hellpach... Morda se v celoti ne dajo obrniti na razmere v Sloveniji; jedro bo pa le resnično.

Prošnja.

Biserov dragih na zemljo
tiho trosila je noč,
vsaki je stvari nadela
zvezdic srebrnih obroč.

Bilkam je kronico spletla,
cvetkam prelep diadem,
vejici vsaki oblekla
jasnokrilatast je alem.

Vse naj v nakitu najdražjem
solncu zapoje pozdrav,
ko se v lepoti kraljevi
skloni do zemskih nižav.

Jezus, vseh večnosti solnce,
pridi mi v dušo sedaj,
Mati, pripravi otroka,
žarek lepote mu daj!

M. Elizabeta.

Razno.

Razno. V Monakovem imajo novega nuncija msgr. Vasalo di Torregrossa. — Na katol. vseučilišče v Tokio je poklican kot docent P. Maks pl. Khuenburg dr. J. iz stare plemiške rodbine v Inomostu. — 9000 delavcev je pripeljal milanski kardinal na Vel. Gospojnico v Rim. To je največja dosedanja skupina svetoletnih romarjev. Za prevoz je bilo potrebnih 12 vlakov. Sveti oče Pij XI. je v silno lepem nagovoru poudarjal, da mu »med krščanskimi stanovni noben ni tako pri srcu, kakor delavski stan. Krščanski delavec je sreča in ponos sv. Cerkve«. — Kardinal Mercier je v avgustu podelil sveto mašniško posvečenje bivšemu višjemu častniku v belgijski armadi grofu d'Elbee; nižje redove pa njegovemu zetu knezu de Seze. Med častnimi sestrami, ki jih je novomašnik obhajal, je bila tudi njegova žena, ki se je početkom tega leta posvetila redovniškemu stanu. — 80letnico rojstva je praznoval kardinal Frühwirth v Rimu. Prej je bil generalni prednik dominikancev, od l. 1907. do 1916. pa nuncij v Monakovem. 80letnik je rojen na Štajerskem. — Ali se

kardinalom dobro godi?... 5000 lir imajo na leto. Ker je lira padla, je umevno, da se bolj s težavo prebijejo skozi leto.

Dobre knjige.

Misijonski koledar 1926. VII. letnik. Cena 8 Din (izven Jugoslavije 10 Din). Izdala in založila misijonska družba sv. Vinc. Pavelskega. Tiskala Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani.

Že sedmo leto hoče nuditi Misijonski koledar poleg vodstva v cerkvenem letu obširen vpogled v svetovno misijonstvo katoliške Cerkve. Vsebinsa pričujočega letnika je zares raznovrstna in mikavna. Kar čuditi se je g. uredniku, ki je z večšo spretnostjo nabral in nanizal toliko vsakovrstnega blaga: Dopisov, spisov, opisov, krajevnih slik in posnetkov iz vseh dežel svetovnega misijona. Posebna prednost tega koledarja je v tem, da se oziroma kolikor možno na delovanje slovenskih misijonarjev in misijonark, ki jih je božja Previdnost pozvala na misijonsko torišče. Misijonski koledar je res to, kar izraža naslov; celo male anekdote (dogodivščine) za zabavo in razvedrilo so povzele iz misijonskega življenja. Predvsem pa bo večini bravcev ustreženo, da je zbranega v Misijonskem koledarju toliko nazornosti v obliki slik, ki predočujejo misijonske kraje, misijonarje ter življenje med pogani. Cena koledarja je za sedanjí čas ter z ozirom na lepo in bogato opremo na 112 straneh velike osmerke, s 16 strani dodatka z naslovom »Misijonske slike« — začuda nizka.

Žena s solncem. Štirinajst govorov o Mariji. V stolni cerkvi v Ljubljani govoril dr. M. Opeka, stolni kanonik. V Ljubljani 1925. Založila prodajalna K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. — Knjige, ki bi tako stvarno, jedrnat, temeljito na podlagi sv. pisma, cerkvenih očetov in duhovnih pisateljev obdelala Marijino čast, njene prednosti in odlike, njene kreposti in njeno povišanje, njeno moč in veljavo — kot pričujoča knjiga, doslej še nismo imeli. Kdor si je oskrbel prejšnje dr. Opekove knjige, ne bo opustil, da bi ne naročil tudi pričujoče, ki je krona vsem drugim. Brez dvoma bodo segli po njej tudi oni častilci Marijini, ki si prejšnjih avtorjev del morda niso nabavili.

Dr. Jože Jeraj. Narodni prerod. Prosvetna knjižnica, I. zvezek. Založila in izdala Prosvetna zveza v Mariboru. Dvanaest poglavij dr. Jerajeve knjige znači ves kulturni in prosvetni program založnice Prosvetne zveze, ki hoče dati ljudstvu res pravo ljudsko izobrazbo. Propadanje novodobne družine, obnovitev družine, ljudska izobrazba, društveno življenje in družina, stanovska delavska izobrazba, stanovska kmečka izobrazba, domovinska občina, narodna umetnost in obri, ljudska šola, narod, slovenski jezik in ljudska država, o vsakem teh vprašanj ima knjiga posebno razpravo, in sicer z docela novimi, a obenem edino pravilnimi vidiki, ako hočemo, da bo naš slovenski narod napredoval.

Odpustki

za mesec december 1925.

1. Torek. Spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška. P. o. istim kakor 12. dan.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jo-

žefu, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Frančišek Ksav. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje.

4. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor včeraj; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

8. Torek. Brezmadežno spočetje Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 3. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom br. presv. Srca Jez.; e) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom Družbe krščanskih družin; k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vicah; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

12. Sobota. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Nedelja. Bl. Janez Marinonij. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Torek. Osmina brezmadežnega Spočetja M. D. P. o. istim kakor 12. dan.

21. Nedelja. Sv. Tomaž. P. o. udom brat. sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Petek. Božič. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo;

c) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom Družbe krščanskih družin; g) udom br. sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustike rimskih štacijskih cerkva morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 4. št. letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za april. — Tretjerednikom v. o.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Janez Ev. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 3. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan; d) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Gg. poverjenikom Dejanja sv. Detinstva Jezusovega izreka škofijski voditelj toplo zahvalo za trud in požrtvovalnost pri nabiranju doneskov za namene tega dejanja, in to tembolj, ker »Vestnika« nismo nudili po pošli, marveč so se gospodje sami potrudili zanj ter tako pribrali misijonstvu stotine dinarjev. Božje Dete naj vsem bogato poplača! — Naj ostane še letos tako. »Vestnik« bo na razpolago v trgovini K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. V »Slovenca« bo pa naznanjeno, kdaj se bodo knjižice dobile; vsekako že okrog 15. decembra. Kdor bo želel na novo vpeljati »D. sv. D.«, bo smel tudi sprejeti primerno število knjižic in podobic.

PROŠNJE.

I. Erbida priporoča sebe in svojo družino božjemu Srcu Jezusovemu v težki zadevi. — Marijina družbenka K. K. se priporoča presv. Srcu Jezusovemu, sv. Jožefu, sv. Mali Tereziji in Mariji Pomčnici na Rakovniku za vreden prejem sv. zakramentov, za milost vestnega izpolnjevanja svojih dolžnosti, za pravo spoznanje in za uresničenje drugih dobrih namenov. — G. V. V. se priporoča v molitev za milost dobre spovedi in za pomoč v veliki potrebi. — Družina F. R. se priporoča Brezmadežni, sv. Družini, sv. Sebastijanu in sv. Antonu za pomoč v stiski in nadlogi; za srečno izvršitev važnega podjetja in za zdravje. — Družbenka iz Zg. Ponkve se priporoča v molitev za vredno prejetje sv. zakramentov in sv. Mali Tereziji za pomoč v važnih zadevah. — G. M. priporoča molitvi svojo mater in brata. — Marijina družbenka priporoča sebe in svojo sestro v Ameriki Materi božji in sv. Antonu, da bi potrpežljivo in vdano v voljo božjo prenašali vse bridkosti, premagovali vse skušnjave ter vredno prejemali sv. zakramente — Priporoča se presv. Srcu Jezusovemu in priprošnji sv. Jožefa ter sv. Male Terezije neka tretjerednica, da bi zadobila ozdravljenje dolgoletne hude živčne bolezni.

ZAHVALE.

I. A. v M. se tem potom najsrečneje zahvaljuje sv. Antonu za ozdravljenje bolne živine. — K. K. Cerklje na Dol. se zahvaljuje — vezma po oblubi — s. Benigni za popolno ozdravljenje. — Ana Hrovatin (Sv. Ivan pri Trstu) se zahvaljuje Lurški Materi božji in presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje svoje hčerke, kongregantinje. — Družbenka Gril Magdalena se zahvaljuje vsled ob-

ljube za pomoč v bolezni presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Mali Tereziji in svetemu očetu Piju X. — S. M. S., sestra sv. Križa, se zahvaljuje (vsled obljube) Mariji Pomočnici za uslišano prošnjo v veliki sili in stiski. — V molitev priporočena M. K. se zahvaljuje, da se je živčna bolezen mnogo izboljšala, ter prosi še nadaljnjih priprošenj.

Darovi.

Bosanski odbor v Ljubljani je prejel za popravilo monštrance in kadilnice ter velum-a (namenjeno vse v Niš) ter za popravilo Križevega pota, ki je že tudi odposlan cerkvi sv. Antona v Podhum v Macedoniji, sledeče darove: Sifrar Mina 10 Din; Brodnik Albina 10 Din, Bogataj Lojzka 10 Din, Jožefa Janežič 20 Din, Ivanka Vrh 10 Din, višji nadzornik drž. žel. g. Cvek 50 Din, Kurnik Anton 10 Din, g. I. V. iz Lj. 30 Din 50 p.

Za misijone: V. Holcman, kaplan v Laškem 125 Din, po namenu darovalcev.

Za kruhe sv. Antona: K. K. v Dr. 10 Din.

Govorilnica.

Iv. K. P.: Pesmica je lepa molitev in izliv skromne duše. Za tisk pa vendar še ni, ker bi bilo treba marsikaj spremeniti in opiliti. Tudi misel ni nova. S tem pa ne jemljemo poguma. Komur je

Misijonska razstava v Rimu ima velikanške uspehe. Radi tega je sveti oče Pij XI. sklenil, da bo odprta še celo leto 1926., in sicer v polnem obsegu. Ta ukrep je zelo umešten zlasti zato, ker je bil prav zadnji čas odprtjen še docela nov paviljon s predmeti,

dan pesniški dar, se mora tudi ravnati po rečenici: Vaja stori mojstra. — J. N. v Dobrničju: Življenje-pis sv. Male Terezije je izšel v slovenskem jeziku v obliki male knjižice. Prav iz tega vzroka zaenkrat morda ne kaže, da bi ga v celoti objavljali v listu. — P. K., Krškavac: Vaše poročilo je prekratko in premalo jasno. Če bi kdo pisal še kakšne vojne spomine, bi bilo že vredno, da bi tudi Vi dostavili poročilo, kako Vas je Marija ščitila. — G. I. M., Gorenče: Imate prav. Seveda urednik ne more in ne sme sam vsega pisati. Dopisnikom, zlasti odličnejšim, pa tudi ne kaže veliko prevreči. Težje reči po domače povedati — ni lahko. Opazka glede morije človeškega rodu je veljala neki osebi v posebnem slučaju. Uredništvo rado prizna, da bi bilo tudi že pri nas treba javnih govornikov, ki bi osobito v mestih nastopili z gromovito besedo proti nečloveškemu ravnanju ter liki Janez Krst. vsem tozadevnim brezvestnejšem in mehkužnemu ženstvu klicali: Ni dovoljeno! Tudi zakonodaja bi morala vmes poseči. O tem pisati bi morali predvsem listi, ki jih dobe v roke liberalni ljudje in svobodomislci. — L. G. Lig.: Večkrat se dogodi, da postane kako deblo v gozdu nekoliko podobno človeku ali kipu. Domisljiva ustvari kaj kmalu čudovito prikazen, dasi je vse skupaj le naravna stvaritev brez pomena. Prav to je treba opomniti tudi glede Vašega vprašanja.

ki se nanašajo izključno na kitajski misijon. Papež je tudi odredil, da se bodo vsi razstavljeni predmeti, ki so podarjeni njemu, — in teh je večina — po končnem zaključku spravili v poseben misijonski muzej v lateranski palači.

Na mejniku.

S to številko zaključujemo letnik 1925. Hvala Bogu! Zopet imamo eno knjigo več, tako namreč, ki jo vsakemu lahko damo v roke, in le želeči je, da bi jo — vezano seveda — dobilo čimveč bravev v roke. »Bogoljub« ima stalno vrednost. V njem je zakladnica, ki naj bi iz nje črpali ne le sproti, marveč tudi pozneje vsi bogoljubni Slovenci, zlasti pa člani Marijinih družb.

Vsem prijateljem Bogoljubovim iskrena zahvala! Velikemu številu »agentov« in nabiralcev ter nabiralk — starim in novim — kliče uredništvo in upravnništvo: Bog plačaj stotero! Prosimo, da bi z isto ljubeznivostjo in enako vnemo zastavili svojo besedo v prid »Bogoljuba« tudi v nastopnem letu.

Krepak »Bog plačaj« velja seveda zlati č. gg. duhovnikom, ki so v vsakem oziru glavni stebri in oporniki »Bogoljubov«. Zanj se žrtvujejo z besedo in dejanjem. Njih zasluga je, da je »Bogoljub« dobrodošel gost skoraj v vsaki krščanski družini. Prepričani smo, da jim je »Bogo-

ljub« nemala opora pri trudu za povzdigo versko-nravstvenega življenja po čupnijah, zato trkam o tem pogumneje na njih goreča srca in prosimo: Delajmo s skupnimi močmi za srečo našega ljudstva. »Bogoljub« bo pripravljal in vnel srca za bogoljubnost, — vsi pa mu utirajmo pot v hiše vernih slovenskih družin.

V bodrilo vsem Slovincem, ki so dobrega srca, navajamo na tem mestu besede, ki jih je govoril lani škof dr. Waitz v Inmostu: »Kdor se ne ogreva za katoliško časopisje, ta ne umeva ne edinosti, ne potreb svete Cerkve. Razširjati, brati in pisati katoliške časopise se pravi toliko, kot sodelovati v dušnem pastirstvu in pomagati, da bodo dosegli ljudje večno blaženstvo.«

Podajmo si medsebojno roke ter jih položimo v božjo roko, da bo vez trajna in trdna in da bo božji blagoslov rosil na naše delo!